

Uropførelsen af *Arde 'l cielo - amoroso gielo* for violin, bratsch, kontrabas og interagerende publikum kan læses som et konkret aftryk Lyngvig Fyr, da publikum og de tre musikeres ageren sætter selve fyrtårnets opadstræbende rum i spil.

Opstilling

1) Anette Slaatto bratsch (kvinden) er placeret øverst i fyrtårnet,
- ved bunden af tårnet, står (manden) Helge Slaatto, violin og Frank Reinecke, kontrabas.

2) publikum sidder op langs trapperne, delt op i tre afsnit "reposer" op gennem fyrtårnet.

Ved ankomst får alle et fragment - et grafisk, fonetisk partitur i et sammenvæv af italiensk/dansk eller italiensk/tysk - af digtet *Canzoniere 52** af Francesco Petrarca (1304 - 1374).

*Jørgen Sonne dansk oversættelse,
Ernst-Jürgen Dreyer tysk oversættelse.

Værket falder i to afsnit:

I) *Tal ventura tutta ignuda*

bratsch- og violinduo, bestående af kald, svar og overlapninger mellem bratsch fra oven til violin for neden. Inddragelsen af den fysiske afstand fra bund til top i fyrtårnet giver en forskydning i tid og intonation til samspillet, en art pulserende skælven som ikke kan forudbestemmes.

II) *Arde 'l cielo*

Når kontrabassen begynder at spille i værket, er det tegn til publikum, at de skal gøre klar til at recitere deres partiturer.

Recitationerne - 5 indsatser i alt - starter, når bratsch og violin spiller og slutter, når bratsch og violin holder op i hver enkelt indsats.

Hele værket ender med en kontrabas-solo.

Der ligger her en aftegning af Petrarcas digt hvor *Elskeren* manden/mennesket, som i starten betragter og begærer *Diana* gudinden for jagt og frugtsommelighed, sættes i en ageren:

...brænder Himlen, at skælve og sitre i en elskovs isnen.

Endelig kan man betragte hver enkelt grafisk, fonetiske partitur som en enkeltstående komposition, hver med *sin* tolkning af Petrarcas digt, og publikum er meget velkommen til at tage det med sig hjem.

Francesco Petrarca (1304 - 1374)

Canzoniere 52

Non al suo amante piú Diana piacque,
quando per tal ventura tutta ignuda
la vide in mezzo de le gelide acque,

ch'a me la pastorella alpestra et cruda
posta a bagnar un leggiadretto velo,
ch'a l'aura il vago et biondo capel chiuda,

tal che mi fece, or quand'egli arde 'l cielo,
tutto tremar d'un amoroso gielo.

Canzoniere 52

Dobbeltchok

- Diana gav ikke Elskeren større glæde
da han så heldig så hende nøgen
midt ude i de isnende kolde vande -

end den hårde bjerghyrdinde glædede mig:
Hun lå og vasked det yndefuldeste slør,
der mod brisen binder det blonde hår

mig fik hun til, mens hun hér brænder Himlen,
at skælve og sitre i en elskovs isnen.

Jørgen Sonne oversættelse

Canzoniere 52

Dem Buhlen nicht gefiel Diana besser,
als er durch solchen Zufall sie erblickte
- nackt in der Mitte eisiger Gewässer -,

als mir die Hirtin, die sich niederbückte,
Dass sie den allerliebsten Schleier spüle,
Der sonst dem Wind das holde Blond entrückte,

so dass es mich, trotz Himmels Brand und Schwüle,
Zutiefst durchschauerte vor Liebeskühle.

Ernst-Jürgen Dreyerübersetzung